

«Ένας ασύλληπτα χαρισματικός συγγραφέας». JOHN GREEN

ΟΙ
υπόλοιποι

ΑΠΛΩΣ
ΖΟΥΜΕ
ΕΔΩ



ΠΑΤΡΙΚ ΝΕΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΠΕΤΣΑ



ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ, όπου η Αγγελιοφόρος των Αθανάτων καταφτάνει με αναπάντεχη όψη, αναζητώντας ένα μόνιμο Δοχείο· και αφού καταδιωχθεί από αυτή μέσα στο δάσος, το ίντι παιδί ονόματι Φιν συναντάει την τελική του μοίρα.



ΤΗ ΜΕΡΑ ΠΟΥ ΓΙΝΟΜΑΣΤΑΝ οι τελευταίοι άνθρωποι που θα έβλεπαν ζωντανό το ίντι παιδί ονόματι Φιν, καθόμασταν αραχτοί όλοι μαζί στο Λιβιάδι, συζητώντας για έρωτα και στομάχια.

«Εγώ δεν το πιστεύω αυτό, όμως» λέει η αδερφή μου, και ανιχνεύοντας μια ελαφριά ένταση στη φωνή της, υψώνω το βλέμμα προς το μέρος της. Μου κάνει ένα νεύμα, κάπως ενοχλημένη, για να με καθησυχάσει μέσα στο φως του ήλιου και ύστερα κουνάει πέρα δώθε το κεφάλι της, διαφωνώντας με τη Χέννα. «Πάντα έχεις επιλογή. Δε με νοιάζει αν νομίζεις ότι πρόκειται για έρωτα – μια λέξη, παρεμπιπτόντως, που ΔΕ θα έπρεπε να χρησιμοποιεί κανένας με τόση ευκολία– αλλά ακόμα κι έτσι, ακόμα κι αν πρόκειται γι' αυτήν τη λέξη, μπορείς να επιλέξεις να συμπεριφερθείς σωστά».

«Είπα ότι μ' άρεσε η εμφάνισή του» λέει η Χέννα. «Δεν είπα πως είμαι ερωτευμένη μαζί του. Διαστρεβλώνεις τα λόγια μου. Εξάλλου δεν είναι καν εκεί το θέμα. Το θέμα είναι... πώς πλημμυρίζει η καρδιά σου. Βασικά, όχι, ούτε καν η καρδιά σου· το στομάχι σου. Το νιώθεις, κι όλα σβήνουν».

«Όχι, δεν είναι έτσι!» αντιγυρίζει με αποφασιστικό τόνο η αδερφή μου. «Δεν. Είναι. Έτσι.»

«Μελ...»

«Μπορεί μεν να το αισθάνεσαι, αλλά, και πάλι, μπορείς να κάνεις το σωστό».

Η Χέννα συνοφρυώνεται. «Τι σχέση έχει με όλα αυτά το “σωστό”; Περιγράψω ένα απόλυτα φυσιολογικό ανθρώπινο συναίσθημα. Ο Νείθαν είναι κούκλος».

Στρέφω ξανά το βλέμμα στο σχολικό βιβλίο μου της ιστορίας. Αγγίζω καθεμιά από τις τέσσερις γωνίες, μετρώντας σιωπηλά από μέσα μου. Αντιλαμβάνομαι πως ο Τζάρεντ το πρόσεξε.

«Είπες ότι δεν έχεις επιλογή» συνεχίζει η Μελ. «Είπες ότι, αν μπορούσες, θα τον φιλούσες επιτόπου, δίχως να σε νοιάζει αν σας βλέπει κάποιος. Ή αν έχει ήδη κοπέλα. Ή αν ο Τόνυ βρισκόταν κάπου εκεί γύρω...»

«Δε βγαίνω πια με τον Τόνυ...»

«Ναι, αλλά ξέρεις πόσο ευαίσθητος είναι. Θα τον πλήγυνες και μετά θα έλεγες μαλακίες, ότι, και καλά, δεν είχες επιλογή».

Η Χέννα καλύπτει με απόγνωση το πρόσωπό της με τις παλάμες της. «Μελίντα...»

«Επιμένω σ' αυτό».

«Το βλέπω...»

«Και μη με λες Μελίντα».

«Έχει δίκιο η Χέννα, όμως» λέει ο Τζάρεντ, ξαπλωμένος ανάσκελα, με το κεφάλι του στον πισινό της Χέννα.

«Στο στομάχι το νιώθεις».

«Θα περίμενε κανείς οι άντρες να το νιώθουν χαμηλότερα...» λέει η Μελ.

«Άλλο αυτό» αποκρίνεται ο Τζάρεντ και ανασηκώνεται. «Το πουλί σου, ή κάτι ανάλογο, αυτό έχει να κάνει με το να γουστάρεις κάποιον. Ζώδη πράγματα. Αυτό είναι κάτι παραπάνω».

«Έτσι ακριβώς» συμφωνεί η Χέννα.

«Το νιώθεις ακριβώς εδώ». Ο Τζάρεντ ακουμπάει το χέρι στην κοιλιά του. Έχει μεγαλούτσικη κοιλιά, και ξέρουμε ότι δεν του αρέσει να τραβάει την προσοχή εκεί. «Είναι κάπως σαν, εκείνη τη στιγμή, όσα πίστευες να είναι λάθος. Ή να μην έχουν πια σημασία. Κι όλα αυτά που μέχρι πριν ήταν περίπλοκα ξαφνικά λύνονται με ένα απλό ναι ή όχι, μιας και στην πραγματικότητα το στομάχι σου κάνει κουμάντο και σου λέει πως αυτή σου η επιθυμία γίνεται να υπάρχει και πως, ενώ δεν είναι η απάντηση σε όλα, είναι το μόνο πράγμα που μπορεί να κάνει τις ερωτήσεις πιο υποφερτές».

Σταματάει, υψώνοντας το βλέμμα προς τον ήλιο. Όλοι καταλαβαίνουμε τι εννοεί. *Καταλαβαίνει* πως όλοι καταλαβαίνουμε τι εννοεί. Αλλά δε μιλάει ποτέ γι' αυτό. Μακάρι, σκεφτόμασταν όλοι, να το έκανε.

«Το στομάχι σου δε σου κάνει κουμάντο» λέει κοφτά η Μελ.

«Οχ...» κάνει ο Τζάρεντ συνειδητοποιώντας. «Συγγνώμη...»

Η Μελ κουνάει το κεφάλι αγνοώντας την μπηχτή. «Δεν εννοούσα αυτό. Ούτε η καρδιά σου σου κάνει κουμάντο. Νομίζει ότι μπορεί. Αλλά δεν μπορεί. *Πάντα έχεις περιθώριο επιλογής. Πάντα.*»

«Δεν μπορείς να επιλέξεις να μην αισθάνεσαι» λέει η Χέννα.

«Μπορείς, όμως, να επιλέξεις πώς θα συμπεριφερθείς».

«Σύμφωνοι» αποκρίνεται ο Τζάρεντ. «Είναι μανίκι, όμως».

«Οι πρωτοχριστιανοί πίστευαν ότι η ψυχή βρίσκεται στο στομάχι» λέω.

Πέφτει σιωπή καθώς ένα αναπάντεχο αεράκι, μοναχικό, φυσάει και αναταράσσει απαλά το γρασίδι, σαν να ψιθυρίζει: *Μη μου δίνετε σημασία.*

«Έτσι μου είπε κάποτε ο πατέρας μου» προσθέτω.

Η Μελ χαμηλώνει το βλέμμα προς το λάπτοπ της και αρχίζει να πληκτρολογεί κι άλλες απαντήσεις στα θέματα των εργασιών. «Τη μαύρη τύφλα του δεν ξέρει ο μπαμπάς» αντιγυρίζει.

Ο αέρας δυναμώνει λίγο (*Λυπάμαι πολύ, τον φαντάζομαι να λέει· πρόκειται, προφανώς, για βρετανικό αέρα, ο οποίος αναρωτιέται πώς στο καλό έφτασε ως εδώ,*

αναγκάζοντας τη Χέννα να κοπανήσει με ορμή το χέρι της πάνω στη σελίδα μιας εργασίας που κινδυνεύει να παρασυρθεί μακριά. «Και στο κάτω κάτω, τι το χρειαζόμαστε ακόμα το χαρτί;»

«Για βιβλία» απαντάει ο Τζάρεντ.

«Για χαρτί υγείας» λέει η Μελ.

«Επειδή το χαρτί είναι πράγμα» λέω, «και μερικές φορές χρειάζεσαι πράγματα και όχι μόνο σκέψεις».

«Βασικά δεν περιμένα καν απάντηση» αποκρίνεται η Χέννα, χώνοντας τη σελίδα –σημειώσεις για τον Εμφύλιο Πόλεμο, όλοι τις έχουμε– κάτω από το τάμπλετ της.

Πιέζω ξανά τις τέσσερις γωνίες του σχολικού μου βιβλίου, μετρώντας σιωπηλά από μέσα μου. Και ξανά. Και άλλη μία φορά. Διαπιστώνω πως ο Τζάρεντ με παρατηρεί, αλλά κάνει τον αδιάφορο. Άλλη μία ριπή βρετανικού αέρα ανακατεύει τα μαλλιά μου. (*Ωραϊάν πρωϊαν να έχετε!* Όπα, λάθος... Έτσι λένε οι Ιρλανδοί.) Η μέρα είναι ηλιόλουστη. Παράξενο που φυσάει έτσι ξαφνικά. Ερχόμαστε εδώ πέρα μόνο όταν έχει καλό καιρό, και τον Απρίλιο και τις πρώτες μέρες του Μαΐου έκανε ασυνήθιστη ζέστη. Το Λιβάδι δεν είναι πραγματικό λιβάδι, αλλά μάλλον οικόπεδο, στο οποίο δεν έχτισε ποτέ κανένας, επειδή είτε πέθανε είτε το έχασε σε διαζύγιο ή κάτι τέτοιο, τέλος πάντων. Πρόκειται για ένα μεγάλο χορταριασμένο τετράγωνο στο τέλος του δρόμου όπου μένω, με διάσπαρτα πριονισμένα κούτσουρα –βολικότατα– εδώ κι εκεί. Επίσης περιστοιχίζεται από συστάδες δέ-

ντρων, που το απομονώνουν από τη γύρω περιοχή. Για να το ξέρει κανείς, θα έπρεπε να έχει σοβαρό λόγο ώστε να έρθει πάλι εδώ, κάτι που δεν ισχύει για κανέναν, καθώς βρισκόμαστε ολότελα στη μέση του πουθενά, και παραπέρα απλώνεται μόνο ένα θεόπυκνο δάσος. Τη νύχτα ακούγονται κογιότ, και ελάφια εμφανίζονται στην αυλή μας συνεχώς.

«Ε, παιδιά!» λέει ο Τζάρεντ. «Είναι κανείς άλλος, εκτός από μένα, που κάνει την εργασία για την “Ανοικοδόμηση μετά τη λήξη του Εμφύλιου Πολέμου”;»

«Εγώ» απαντάω.

«Σοβαρά;» ρωτάει η Μελ αναστατωμένη. «Κι εγώ αυτήν κάνω».

«Κι εγώ το ίδιο» λέει η Χέννα.

«Μα όλοι;» ρωτάει ο Τζάρεντ.

Η Μελ γυρίζει και με κοιτάζει. «Θα μπορούσες να μην το κάνεις; Δηλαδή με τίποτα μα με τίποτα;»

«Μα έχω ετοιμάσει ήδη τόσες σημειώσεις...» απαντάω.

«Ναι, αλλά το θέμα της “Ανοικοδόμησης” το παίζω στα δάχτυλα».

«Ε τότε κάνε το θέμα της “Ανοικοδόμησης”...»

«Δεν μπορούμε να το κάνουμε και οι δύο. Εσύ θα γράφεις όλο σουπερ έξυπνα πράγματα, κι εγώ θα φανώ ηλίθια συγκριτικά με σένα».

Αυτό το κάνει συνέχεια η αδερφή μου. Νομίζει πως είναι ηλίθια. Κάνει τόσο μα τόσο λάθος.

«Από τη δική μου, πάντως, καλύτερη θα είναι» λέει ο Τζάρεντ.

«Μάικυ, άσε με να την κάνω εγώ». Είμαι σίγουρος ότι, σ' αυτό το σημείο, οι περισσότεροι άνθρωποι θα έλεγαν από μέσα τους: *Καταπιεστική μεγάλη αδερφή*. Κι όσοι δε μας ξέρουν θα αναρωτιούνταν γιατί είμαστε και οι δύο τελειόφοιτοι λυκείου παρότι με περνάει παραπάνω από έναν χρόνο, και οι περισσότεροι θα έκριναν από τον τόνο της φωνής της ότι είναι κάπως κακομαθημένη.

Αλλά θα έκαναν λάθος. Δεν κλαψουρίζει. Ζητάει, και μάλιστα με κάπως πιο ευγενικό τρόπο απ' ό,τι συνηθίζει. Και οι περισσότεροι δε θα μπορούσαν να διακρίνουν στο βλέμμα της τον τρόμο που της προκαλεί αυτό το διαγώνισμα.

Εγώ, όμως, μπορώ.

«Σύμφωνοι» αποκρίνομαι. «Θα κάνω τις “Αιτίες του Εμφύλιου Πολέμου”».

Μου κάνει νόημα με το κεφάλι σε ένδειξη ευγνωμοσύνης. Στρέφεται προς τη Χέννα. «Θα μπορούσες να κάνεις κι εσύ τις “Αιτίες”;»

«Ει!» κάνει ο Τζάρεντ. «Κι εγώ;»

«Σοβαρά τώρα;» του λέει η Μελ.

«Μπα, πλάκα έκανα...» απαντάει αυτός γελώντας. Ο Τζάρεντ, παρόλο που είναι μεγαλόσωμος και ψηλός, παρότι ξυρίζεται από τα έντεκα και παίζει άμυνα στο ράγκμπι από την πρώτη λυκείου, είναι των μαθηματικών. Ας του δώσει κάποιος νούμερα, και είναι άψογος. Αν του

δώσει λέξεις για να σχηματίσει προτάσεις, τότε το μέτωπό του ζαρώνει τόσο έντονα, ώστε μπορείς να μαντέψεις πώς θα μοιάζει στα ογδόντα του.

«Μελ» λέει η Χέννα. «Πρέπει να σταματήσεις...»

Και τότε ακριβώς ένα από τα ίντι παιδιά καταφτάνει τρέχοντας από τη συστάδα των δέντρων, με το παμπάλαιο μπουφάν του να ανεμίζει στην πλάτη του σαν τρελό. Ανεβάζει στη μύτη του τα μοδάτα γυαλιά του με τον μαύρο σκελετό και απομακρύνεται τρέχοντας περί τα έξι μέτρα από το σημείο όπου βρισκόμασταν συγκεντρωμένοι. Δεν αντιλαμβάνεται την παρουσία μας –στην πραγματικότητα, τα ίντι παιδιά δε μας δίνουν ποτέ σημασία, ούτε καν όταν καθόμαστε δίπλα τους στην τάξη– παρά μόνο διασχίζει το Λιβάδι και χάνεται προς τη συστάδα των δέντρων στην απέναντι μεριά, που, όπως όλοι ξέρουμε, οδηγεί μόνο σε ακόμα πυκνότερο δάσος.

Μένουμε σιωπηλοί για μερικά δευτερόλεπτα, ανταλλάσσοντας απορημένες ματιές μεταξύ μας, και τότε ένα νεαρό κορίτσι, που ακτινοβολεί από την ίδια του τη λάμψη, κατευθύνεται προς το μέρος μας τρέχοντας, από το σημείο όπου ήρθε και το εναλλακτικό τυπάκι. Ούτε εκείνη αντιλαμβάνεται την παρουσία μας, παρόλο που είναι τόσο λαμπερή, ώστε αναγκαζόμαστε να σκιάσουμε τα μάτια μας με τα χέρια, και μετά χάνεται κι εκείνη στη δεύτερη συστάδα δέντρων.

Κανένας μας δε βγάζει άχνα για λίγη ώρα, και ύστερα ο Τζάρεντ ρωτάει: «Ο Φιν δεν ήταν αυτός;».

«Ποιος Φιν;» λέει η αδερφή μου. «Όλα τα ίντι παιδιά Φιν δεν ονομάζονται;»

«Πρέπει να υπάρχουν κι ένας δυο Ντύλαν» απαντάει η Χέννα «κι ένας Νας».

«Είμαι σίγουρος ότι υπάρχουν δύο που λέγονται Σάτσελ» λέω. «Ένα αγόρι κι ένα κορίτσι».

«Ήταν ένας από τους Φιν» αποκρίνεται ο Τζάρεντ. «Είμαι σχεδόν σίγουρος».

Μια δέσμη γαλάζιου φωτός, τόσο ισχυρή, που διακρίνεται παρά την ηλιοφάνεια, υψώνεται ξαφνικά από το σημείο όπου το ίντι παιδί (μάλλον είχε δίκιο ο Τζάρεντ, πράγματι ήταν ένας από τους Φιν) και το λαμπερό κορίτσι ίσως κατέφυγαν.

«Μα τι στο καλό κάνουν *τόρα*;» ρωτάει η Μελ. «Τι τρέχει με τη μικρή;»

«Και με τα φώτα;» προσθέτω.

«Το καλό που τους θέλω, να μην ανατινάξουν πάλι το σχολείο» λέει ο Τζάρεντ. «Όταν είχε αποφοιτήσει ο ξάδερφός μου, η τελετή χρειάστηκε να γίνει σε πάρκιγκ».

«Λες να είναι και ο Νέιθαν ίντι παιδί;» ρωτάει η Χέννα, και η Μελ αναστενάζει με δυσφορία.

«Κρίνοντας από το όνομα, μπορεί ναι, μπορεί και όχι» απαντάει ο Τζάρεντ, παρατηρώντας τη δέσμη να ακτινοβολεί.

«Τι είδους άνθρωπος παίρνει μεταγραφή σε καινούριο σχολείο πέντε εβδομάδες προτού τελειώσει το λύ-

κειο;» ρωτάω δήθεν αδιάφορα, πιέζοντας και πάλι τις γωνίες του σχολικού μου βιβλίου.

«Το είδος του ανθρώπου που ερωτεύεται η Χέννα» απαντάει η Μελ.

«Ω ΘΕΕ ΜΟΥ, ΠΟΤΕ ΜΙΛΗΣΑ ΕΓΩ ΓΙΑ ΕΡΩΤΑ;» ωρύεται η Χέννα.

Η Μελ χαμογελάει σαρδόνια. «Φαίνεται να σε παθιάζει το θέμα, πάντως... Ή μήπως μιλάει το στομάχι σου;»

Ο άνεμος ξαφνικά κοπάζει.

«Το φως εξαφανίστηκε» λέει ο Τζάρεντ. Η δέσμη φωτός έχει ξεθωριάσει. Δεν ακούγονται πλέον ποδοβολητά. Παρατηρούμε τα δέντρα, αβέβαιοι ως προς το τι να περιμένουμε, και μετά πεταγόμαστε όλοι πάνω όταν το λάμποτ της αδερφής μου αρχίζει να παίζει ένα τραγούδι που μας αρέσει. Πρόκειται για συναγερμό που έχει θέσει σε λειτουργία. Σημαίνει πως οι γονείς μας βγήκαν για βράδυ, ώστε να πάνε για επίσκεψη στη γιαγιά.

Σημαίνει πως είναι ασφαλές να επιστρέψουμε στο σπίτι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ, όπου το ίντι παιδί ονόματι Σάτσελ γράφει ένα ποίημα, και η μαμά της και ο μπαμπάς της, δείχνοντας κατανόηση, την αφήνουν ελεύθερη να αισθανθεί όσα πρέπει να αισθανθεί· στη συνέχεια ένα ίντι παιδί ονόματι Ντύλαν καταφτάνει στο σπίτι της τρομοκρατημένο, για να της πει πως ένα μυστήριο λαμπερό κορίτσι τον ενημέρωσε ότι το ίντι παιδί ονόματι Φιν πέθανε· η Σάτσελ και ο Ντύλαν παρηγορούν ο ένας τον άλλο πλατωνικά.



ΣΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ έχω μιλήσει στη Χέννα για τα παράφορα, απεγνωσμένα συναισθήματά μου για κείνη επακριβώς μηδέν φορές.

Έχουμε πολλά κοινά: ένα θέμα με το άγχος, που δε μας αρέσει ιδιαίτερα να συζητάμε, κολλητούς για τους οποίους αισθανόμαστε ένα είδος αγάπης τέτοιας έντασης, που κανένα κορίτσι ή αγόρι μας δε θα κατόρθωνε στ' αλήθεια να ανταγωνιστεί, γονείς που... δεν είναι και οι καλύτεροι. Μοιραζόμαστε επίσης τη Μελ, προφανώς, οπότε μια χαρά, και επίσης κανέναν από τους δυο μας δεν είναι ίντι παιδί, παρόλο που το όνομά της παραπέ-

μπει εντελώς σε ίντι παιδί (αυτό οφείλεται, όμως, στην ξενική καταγωγή του μπαμπά της, άρα δε μετράει· υποθέτω ακόμα ότι το όνομα «Χέννα» στη Φινλανδία δεν παραπέμπει σε ίντι παιδί. Επιπλέον είναι αδύνατο να προφέρεις το επώνυμό της).

Είμαστε φίλοι από οχτώ χρόνων, δηλαδή περισσότερο από τη μισή μου ζωή, αλλά κυρίως με την αδερφή μου σαν ενδιάμεσο κρίκο. Είμαι παράφορα, απεγνωσμένα ερωτευμένος με τη Χέννα περίπου από τα δώδεκα. Λίγο νωρίτερα είχε αρχίσει ήδη να βγαίνει με τον Τόνυ Κιμ, γεγονός που προφανώς με έκανε να συνειδητοποιήσω το παράφορο, απεγνωσμένο σκέλος των συναισθημάτων μου. Χώρισε με τον Κιμ φέτος την Πρωτοχρονιά και από τότε παραμένει αδέσμευτη. Τώρα έχουμε Μάιο.

Κι εγώ τι έχω κάνει αυτούς τους πέντε μήνες; Σας παραπέμπω στις «μηδέν φορές» που ανέφερα προηγουμένως.

«Το πεδίο είναι ελεύθερο» λέει η Μελ καθώς κατηφορίζουμε το δρομάκι που οδηγεί από το γκαράζ στο σπίτι μας, ενώ τα σκυλιά στις μακρινές αυλές γαβγίζουν αδιάκοπα, και βλέπουμε το αυτοκίνητο της μητέρας μας να λείπει.

Ζούμε στα προάστια κάποιου προαστίου ενός άλλου προαστίου το οποίο βρίσκεται στα προάστια μια πόλης, όπου θέλεις καμιά ώρα για να φτάσεις. Δεν υπάρχει τίποτα τριγύρω, παρά μόνο δάσος και το τεράστιο, θεόρατο Βουνό στον κοντινό ορίζοντα, που μια μέρα θα

ανατιναχτεί, ισοπεδώνοντας τους πάντες και τα πάντα σ' αυτήν τη μεριά της πολιτείας. Θα μπορούσε να συμβεί και αύριο. Ή και σε πέντε χιλιάδες χρόνια. Τι σου είναι η ζωή...

Ο δρόμος που οδηγεί στο σπίτι μας ασφαλτοστρώθηκε ανθρώπινα μόλις πέρυσι, και οι γείτονές μας είναι ένας συνδυασμός επαγγελματιών όπως οι γονείς μου, που ήθελαν λίγα μέτρα γης για να χτίσουν το σπίτι τους, και κάποιων άλλων, που θεωρούν το κανάλι Fox News υπερβολικά φιλελεύθερο και χτίζουν κρυφά οπλοστάσια. Εδώ πέρα καλλιεργεί κανείς είτε οργανικά γογγύλια είτε απέραντες εκτάσεις μαριχουάνας. Οι γονείς μου ασχολούνται με ασφόδελους.

Αλίμονό σου αν τους πατήσεις. Σοβαρά τώρα, αλίμονό σου.

Οι γονείς της Χέννα κατοικούν λίγο παρακάτω, αλλά πρόκειται περί σύμπτωσης, μιας και στην πραγματικότητα τους ξέρουμε από την εκκλησία, στην οποία οι οικογένειες και των δυο μας πηγαίνουν από αμνημονεύτων χρόνων. Η μαμά της Χέννα διευθύνει τη χορωδία της εκκλησίας. Εκείνη και η Χέννα είναι οι μοναδικές δύο εκπρόσωποι της μαύρης φυλής σε όλο το ποίμνιο. Τόσο λίγοι είμαστε, να καταλάβεις. Ο μπαμπάς της Χέννα είναι λευκός Φινλανδός ποδολόγος (άρα, λοιπόν, πιο λευκός *δε γίνεται*), που συμμετέχει σε φιλανθρωπικές αποστολές στην Αφρική μαζί με τη μαμά της Χέννα. Εκεί θα περάσει η Χέννα τις καλοκαιρινές της διακοπές, τις

τελευταίες που θα μπορούσε να περάσει με τους φίλους της από το λύκειο προτού φύγει για κάποιο (πολύ χριστιανικό) πανεπιστήμιο. Θα βρεθεί στην Κεντροαφρικανική Δημοκρατία, όπου θα μιλάει τα γαλλικά που έμαθε στο σχολείο με Κεντροαφρικανούς, οι οποίοι θα υποστούν θεραπεία ποδιών και χωρωδιακή διεύθυνση είτε το θέλουν είτε όχι.

Κάτι που σημαίνει ότι το χρονικό διάστημα της τελευταίας ευκαιρίας μου περιορίζεται από τους πέντε μήνες που πέρασαν από τον χωρισμό της με τον Τόνυ στις τεσσαρισημίσι εβδομάδες έως την αποφοίτηση. Λαμβάνοντας υπόψη τα ποσοστά επιτυχίας μου έως τώρα, δε νομίζω πως οι πιθανότητες είναι και πολύ υπέρ μου.

Η Μελ ξεκλειδώνει την πόρτα, και προτού καλά καλά δρασκελίσουμε το κατώφλι, η Μαρία Μαγδαληνή, η κοντόχοντρη γάτα μας, έρχεται να τριφτεί στα πόδια του Τζάρεντ γουργουρίζοντας. Αγγίζει απαλά της μύτη της με το δάχτυλό του. «Σε βλέπω...» ψιθυρίζει, και η Μαρία Μαγδαληνή γέρνει πλαγίως και ξαπλώνει εκστατικά στο πάτωμα σαν σαραβαλιασμένη προπέλα.

«Θέλει κανείς τίποτα;» λέει η Μελ πηγαίνοντας προς την κουζίνα.

Ο Τζάρεντ ζητάει ένα ενεργειακό ποτό. Η Χέννα ζητάει ένα ενεργειακό ποτό. Εγώ ζητάω ένα ενεργειακό ποτό. «Θα με βοηθήσει κανείς;» φωνάζει η Μελ από την κουζίνα. Πηγαίνω να τη βρω. Κοιτάζω το ποτήρι νερό που έχει ετοιμάσει για τον εαυτό της. «Καλά είμαι...»

λέει σε ήπιο τόνο. «Μας τέλειωσε η κόκα κόλα λάιτ και σιχαίνομαι τη γεύση όλων αυτών...» Έχει ένα δίκιο για τα ενεργειακά ποτά, όλα τους με ονόματα όπως Monsterop, Rev και Lotusexxy και, σύμφωνα, κάπως αηδιαστικά, έχουν, όμως, τόση καφεΐνη, που είναι μάλλον απίθανο να κοιμηθώ ώσπου να πάω στο πανεπιστήμιο.

Στεκόμαστε δίπλα στο ψυγείο. Ανοίγω την πόρτα του. Υπάρχει ένα μπουκάλι κόκα κόλα λάιτ στο βάθος. Έχει απομείνει πολύ μικρή ποσότητα. Και πάλι, όμως.

«Μάικυ...» μουρμουρίζει.

Την κοιτάζω κατάματα.

«Κάποιες φορές είναι πολύ δύσκολο» λέει. «Δε σημαίνει κάτι. Και είδες πώς ήμουν στο μεσημεριανό».

Την είδα πράγματι. Κι έχει δίκιο, όλα ήταν μια χαρά. Της είναι πάντα δυσκολότερο να βρίσκεται στο σπίτι.

Αγγίζω διαδοχικά με την άκρη των δαχτύλων μου ένα ένα τα τέσσερα ποτήρια στο χέιλος τους. Τα αγγίζω ξανά. «Διάολε...» ψιθυρίζω και τα αγγίζω ξανά. Η Μελ κάθεται και περιμένει. Οι τρεις φορές μάλλον αρκούν, κι έτσι κλείνω την πόρτα του ψυγείου και τη βοηθάω να μεταφέρει τα ποτά στο σαλόνι.

«Τι λέτε να συνέβη στο Λιβάδι;» ρωτάει ανήσυχη η Χέννα. «Με το ίντι παιδί;»

«Ελπίζω τίποτα» της απαντάει η Μελ. «Ακόμα κι αν συνέβη κάτι, καλά θα κάνουν να το καθυστερήσουν μέχρι να περάσει και η αποφοίτηση».

«Αυτό που εννοώ είναι πως ελπίζω τουλάχιστον να

είναι καλά» λέει η Χέννα, κι όλοι καταλαβαίνουμε πως έχει στον νου της τον αδερφό της.

Θέλεις να μάθεις τι παίζει με τα ίντι παιδιά, ε; Υπάρχουν και στο δικό σου σχολείο. Είναι αυτή η κλίκα με τα κουλ κουρέματα σε στιλ σπασίκλα, τα ρούχα από καταστήματα φιλανθρωπικών οργανώσεων και τα ονόματα που δείχνουν να έχουν ξεμείνει από τη δεκαετία του 1950. Αρκετά συμπαθητικοί, ποτέ κακόβουλοι, που, όμως, καταλήγουν πάντα να είναι οι Εκλεκτοί όταν σκάνε μύτη οι βρικόλακες ή όταν η βασίλισσα των εξωγήινων αναζητά την Πηγή του Φωτός ή κάτι παρόμοιο. Δε θα πήγαιναν ποτέ σε χορό του σχολείου και δεν ακούνε παρά μόνο τζαζ όταν διαβάζουν ποίηση· παραείναι κουλ για οτιδήποτε άλλο. Υπάρχει πάντα κάποια ενδιαφέρουσα ιστορία στην οποία πρωταγωνιστούν. Οι υπόλοιποι απλώς αναγκαζόμαστε να ζούμε εδώ, αναλαμβάνοντας ρόλο κομπάρσου, αποκλεισμένοι, ως επί το πλείστον, απ' όλα αυτά.

Πάντως οφείλει κανείς να παραδεχτεί ότι τα ίντι παιδιά πεθαίνουν εύκολα. Πρέπει να είναι απαίσιο.

«Πού είναι η Μέρντε Μπρεθ;» ρωτάει ο Τζάρεντ, αλλάζοντας θέμα. Η μικρή μας αδερφή, η Μέρντιθ (ναι, εντάξει, ξέρω, Μάικλ και Μελίντα και Μέρντιθ και ακόμα και η γάτα, η Μαρία Μαγδαληνή. Κάποτε είχαμε κι ένα λαμπραντόρ που το φωνάζαμε Μάρθα, αλλά μια μέρα δάγκωσε έναν σκαντζόχοιρο και πάει. Τελικά κατάλαβα πως η αγάπη δεν είναι αξία ανεκτίμητη. Κοστολο-

γείται κάπου λιγότερο από 1.200 δολάρια, όσο κοστίζει δηλαδή η πλαστική προσώπου για σκύλους).

Τέλος πάντων.

Η Μέρεντιθ είναι δέκα χρόνων, θεοπάλαβη, ίσως ιδιοφυΐα (η μαμά βασίζεται πολύ σ' αυτό) και απεγνωσμένα, οδυνηρά κολλημένη με τους Bolts of Fire, το συγκρότημα γουέστερν και κάντρι μουσικής, που δημιουργήθηκε με αποκλειστικό στόχο να κάνει τα δεκάχρονα κορίτσια, ακόμα και τις ιδιοφυΐες, να κολλήσουν μαζί τους απεγνωσμένα και οδυνηρά. Έχει βάλει να παίζει το μεγαλύτερο σουξέ τους, το «Bold Sapphire» (των Bolts of Fire – το 'πιασες το λογοπαίγνιο;), 1.157 φορές ακριβώς. Το ξέρω στα σίγουρα επειδή το τσέκαρα, αφού παρακάλεσα τους γονείς μου να δείξουν έλεος, απαλλάσσοντάς με από τη 1.158η ακρόαση του κομματιού. Είμαστε όλα λιγουλάκι εμμονικά εμείς των Μίτσελ τα παιδιά.

Ο Τζάρεντ, όμως, είναι σίγουρα η δεύτερη μεγαλύτερη αδυναμία της μετά τους Bolts of Fire. Είναι μεγαλόσωμος, φιλικός και παίζει και το θέμα με τη γάτα. Ένα πράγμα μάς βρίσκει όλους, και καθέναν ξεχωριστά, σύμφωνους: ο Τζάρεντ θα γίνει εξαιρετικός πατέρας.

Όχι πως κάποιος από μας δηλαδή γνωρίζει από πρώτο χέρι τι σημαίνει «εξαιρετικός πατέρας», εκτός από τον Τζάρεντ, όπως είναι φυσικό και επόμενο.

«Στο φροντιστήριο γερμανικών» του λέω. «Η μαμά δε θεωρούσε ότι το μάθημα του σχολείου ήταν αρκετά απαιτητικό για το επίπεδό της».

Ο Τζάρεντ έμεινε άναυδος. «Είναι μόλις δέκα χρόνων...»

«Ελπίζουν ακόμα ότι τους έχει απομείνει ένα παιδί που δεν έχει ξεφύγει εντελώς» αποκρίνεται η Μελ, βάζοντας να παίξει στο βάθος ένα τηλεοπτικό πρόγραμμα, κατεβασμένο από το Διαδίκτυο, που όλοι μας έχουμε παρακολουθήσει ήδη.

Η Χέννα κοιτάζει προς το μέρος μου. «Εσύ δεν έχεις ξεφύγει εντελώς».

«Κανένas σ' αυτή την οικογένεια δεν έχει ξεφύγει εντελώς» λέει η μητέρα μου μπαίνοντας από την μπροστινή πόρτα. «Αυτό είναι το σλόγκαν της προεκλογικής μας εκστρατείας και θα επιμείνουμε σ' αυτό».

Πετάει το πορτοφόλι της επάνω στο τραπέζι που βρίσκεται δίπλα στην πόρτα, αγριοκοιτάζοντας ήδη τους τέσσερις εφήβους που έχουν απλωθεί στους καναπέδες της. Επέστρεψε δύο ώρες νωρίτερα από το προβλεπόμενο. «Γεια σας, παιδιά!» βροντοφωνάζει σχεδόν, σε τόνο που φαντάζει φιλικός, παρόλο που εγώ και η Μελ ξέρουμε ήδη πως αργότερα θα το πληρώσουμε πολύ ακριβά όλο αυτό. «Κοίτα να δεις πόσα πόδια είναι ακουμπισμένα επάνω στα έπιπλα...»

Ο Τζάρεντ και η Χέννα κατεβάζουν αργά τα πόδια τους στο πάτωμα.

«Γεια σας, κυρία βουλευτή του Κοινοβουλίου» λέει ο Τζάρεντ με ευγένεια.

«Σκέτο “κυρία βουλευτή” σύμφωνα με το πρωτόκολ-

λο, Τζάρεντ...» αποκρίνεται η μαμά μου χαμογελώντας σφιγμένα, «ακόμα και για τους χαμηλόβαθμους κρατικούς αξιωματούχους. Όπως, φαντάζομαι, γνωρίζεις ήδη. Γεια σου, Χέννα».

«Κυρία Μίτσελ» χαιρετάει η Χέννα, και η φωνή της είναι τρεις οκτάβες χαμηλότερη απ' ό,τι ήταν έως πριν από ένα λεπτό.

«Νωρίς γύρισες» λέει η Μελ.

«Ναι» αποκρίνεται η μαμά μου. «Καταλαβαίνω γιατί το βλέπεις έτσι».

«Πού είναι ο μπαμπάς;» ρωτάω.

«Ακόμα στις γιαγιάς σου».

«Πώς είναι;»

Η μαμά χαμογελάει ακόμα πιο σφιγμένα. «Θα μείνετε για δείπνο;» ρωτάει τον Τζάρεντ και τη Χέννα, μεταφέροντας, με κάποιον περίεργο τρόπο, το μήνυμα ότι δεν έχει πραγματική πρόθεση να τους προσκαλέσει.

«Σας ευχαριστούμε, αλλά όχι» απαντάει ο Τζάρεντ την ώρα που σηκώνεται όρθιος και κατεβάζει με τη μία το ενεργειακό ποτό του. «Ετοιμαζόμασταν να την κά-
νουμε».

«Μη φεύγετε εξαιτίας μου» λέει η μαμά μου, εννοώντας ότι ασφαλώς και πρέπει να φύγουν.

«Έχουμε εργασίες» αποκρίνεται η Χέννα, μαζεύοντας βιαστικά τα πράγματά της. Αφήνει το ενεργειακό ποτό της στο τραπέζι. Σταγόνες νερού κυλούν ήδη σαν ιδρώ-
τας στα πλαϊνά του, και αισθάνομαι τους παλμούς της

καρδιάς μου να πολλαπλασιάζονται στη σκέψη πως πρέπει οπωσδήποτε να βάλω σουβέρ από κάτω του, να σκουπίσω το νερό ή κάτι τέτοιο, τέλος πάντων.

Ένα ποτήρι ενεργειακού ποτού. Ένα.

Η Μελ με βλέπει να κοιτάζω το ποτήρι, το σηκώνει από το τραπέζι και το κατεβάζει όλο, παρότι σιχαίνεται τη μάρκα Lotusexxy.

Την ευχαριστώ με ένα ικετευτικό βλέμμα.

Ενόσω εγώ παγιδευόμουν, ο Τζάρεντ και η Χέννα έχουν φτάσει ήδη στο κατώφλι και μας αποχαιρετούν χειρονομώντας. Η πόρτα κλείνει πίσω τους. Μείναμε εμείς κι εμείς, η οικογένεια. Σκέτη ζεστασιά και αγαλλίαση.

«Δε φτάνει που κάνεις παρέα με αυτό τον νεαρό...» αρχίζει την γκρίνια η μαμά.

Πετάγομαι πάνω τόσο γρήγορα, που σταματάει στη μέση της πρότασης. Δε βάζω το μπουφάν μου. Δεν παίρνω τίποτα μαζί μου, παρά μόνο τα κλειδιά του αυτοκινήτου, που βρίσκονται ήδη στην τσέπη μου. Πριν προλάβει να κάνει οτιδήποτε, εκτός μόνο από το να με κοιτάξει σοκαρισμένη, έχω δρασκελίσει ήδη την πόρτα του σπιτιού.

Πετυχαίνω τον Τζάρεντ και τη Χέννα στον δρόμο. «Να σας γυρίσω στο σπίτι;» ρωτάω.

Μου παίρνει περίπου τρία δευτερόλεπτα να πετάξω με το αμάξι τη Χέννα λίγο παρακάτω, στο σπίτι της, αλ-

λά βγαίνοντας από το αυτοκίνητο, κερδίζω ένα βλέμμα ευγνωμοσύνης. Με το παράφορο, απεγνωσμένο μυαλό μου σκέφτομαι διάφορα παράφορα, απεγνωσμένα πράγματα για να της πω. Φυσικά, όμως, δεν το κάνω. Στη συνέχεια οδηγώ παρέα με τον Τζάρεντ, παρόλο που το αυτοκίνητό του είναι ακόμα παρκαρισμένο στο σπίτι μου. Στρίβω προς την αντίθετη κατεύθυνση από το σπίτι του.

Δε λέει κουβέντα.

Οδηγούμε ώσπου να δύσει ο ήλιος. Υπάρχουν αναρίθμητοι παράδρομοι που βγάζουν στο δάσος και σε απομακρύνουν από αυτό, τόσοι που κατά πάσα πιθανότητα δεν αναφέρονται καν στον χάρτη. Οδηγείς και οδηγείς και ακόμα οδηγείς και βλέπεις μόνο δάση και λιβάδια, πού και πού καμιά αγελάδα, κάποιο ελάφι, σπανιότερα άλκες (αυτό το ζώο είναι ο προστάτης άγιος της Μόνιμης Αμηχανίας· ταυτίζομαι μαζί του, παρότι εγώ δεν είμαι καθολικός, ενώ οι άλκες, όπως προφανώς έχω αποφασίσει, είναι). Το Βουνό εμφανίζεται και χάνεται από μπροστά μας με τη λαμπερή του όψη, γίνεται ροζ, ύστερα γαλάζιο, στη συνέχεια γκρι της σκιάς καθώς μας παρακολουθεί να περιπλανιόμαστε.

Σβήνω τη μηχανή σ' ένα σημείο στάσης δίπλα σε μια παγετωνική λίμνη. Απέραντη, με κρυστάλλινα, διάφανα νερά, παγερή σαν τον θάνατο.

«Αφορά τη Χέννα;» με ρωτάει τελικά ο Τζάρεντ.

«Δεν αφορά τη Χέννα» απαντάω μες στο σκοτάδι. «Ε

λοιπόν, ναι, εκείνη αφορά. Αλλά όχι μόνο αυτό. Ούτε τους γονείς μου».

«Ωραία, καθώς δεν έχω πρόβλημα με αυτό. Η αντιπάθεια ανάμεσα σε μένα και στη μαμά σου είναι απολύτως αμοιβαία».

Στρέφω το βλέμμα μου προς τα έξω, στο πραγματικά απίστευτα βαθύ σκοτάδι. Δεν έχω δει σε κανένα άλλο μέρος περισσότερα αστέρια απ' ό,τι στα μέρη μου. «Τεσσερισήμισι εβδομάδες, και ύστερα τέλος».

«Τεσσερισήμισι εβδομάδες» συμφωνεί ο Τζάρεντ. «Μέχρι την αποφοίτηση».

Περιμένει. Περιμένω κι εγώ. Έπειτα από πολλή ώρα ανάβω το φως της καμπίνας του αυτοκινήτου και υψώνω τα χέρια μου προς το μέρος του.

«Τι πρέπει να παρατηρήσω;» ρωτάει.

Στρέφω την προσοχή του προς τα ακροδάχτυλά μου. Είναι ρυτιδιασμένα και γεμάτα χαρακιές. «Το έκζεμα».

«Ε, και;»

Σβήνω το φως της καμπίνας του αυτοκινήτου. «Έπλυνα τα χέρια μου δεκαεφτά φορές σήμερα το πρωί αφού κατούρησα πριν από το μάθημα της ιστορίας».

Ο Τζάρεντ εκπνέει αργά αργά. «Ρε φίλε...»

Καταπίνω το σάλιο μου. Η σιωπή είναι εκκωφαντική. «Νομίζω ότι με ξαναπιάνει».

«Μάλλον φταίει που έχεις μπόλικά ζόρια» εξηγεί ο Τζάρεντ. «Τα τελικά διαγωνίσματα, τον τεράστιο έρωτά σου χωρίς ανταπόκριση για τη Χέννα...»

«Μη λες χωρίς ανταπόκριση»

«... Τον τεράστιο *αόρατο* έρωτά σου για τη Χέννα...»

Τον χτυπάω στον ώμο. Φιλικά. Σιωπή ξανά.

«Κι αν αποτρελαθώ;» ψιθυρίζω τελικά.

Νιώθω τον Τζάρεντ να υψώνει τους ώμους του. «Τουλάχιστον θα σπαστεί πολύ η κυρία βουλευτής...»

Γελάμε. Λιγάκι.

«Δεν πρόκειται, Μάικν...» λέει. «Ακόμα, όμως, κι αν συμβεί, θα είμαι εκεί για να σε βγάλω απ' αυτό.»

Κάτι που με κάνει να νιώθω...

Ε λοιπόν, εντάξει. Κοίτα· ο Τζάρεντ γουστάρει άντρες. Το ξέρουμε όλοι, μας το έχει πει, παρόλο που δεν είχε ποτέ του επίσημη σχέση με αγόρι (αφού εδώ γύρω συναντάει κανείς μόνο κάτι διεστραμμένους αγρότες μεγάλης ηλικίας) και δεν κουβεντιάζει ποτέ ανοιχτά γι' αυτό ούτε για το τι σκαρώνει τα σαββατόβραδα, που, ενώ είμαστε σίγουροι ότι δε διαβάζει, αυτός ισχυρίζεται ότι δεν μπορεί να βγει μαζί μας. Και μπορεί να έχουμε κάνει μια δυο βλακειές μεταξύ μας μεγαλώνοντας, παρότι εγώ τη βρίσκω με τα κορίτσια, παρότι θέλω τη Χέννα, επειδή ένας καυλωμένος έφηβος θα το έκανε και με κορμό δέντρου αν του δινόταν η ευκαιρία την κατάλληλη στιγμή, αλλά δε θέλω να σχηματίσεις τη λάθος εντύπωση αν σου πω πως αγαπάω ακριβώς τρεις ανθρώπους σε όλο τον κόσμο, αφήνοντας απέξω ό,τι είναι, τέλος πάντων, αυτό που αισθάνομαι για τη Χέννα.

Τρεις ανθρώπους. Τη Μελ. Τη Μέρεντιθ. Και στο τρί-

το πρόσωπο δε συγκαταλέγεται κανένας από τους γονείς μου.

«Θες να μιλήσουμε για πραγματική τρέλα;» ρωτάει ο Τζάρεντ.

«Ναι, εντάξει» απαντάω. «Ξέρω».

Υπάρχει τόση τρέλα σ' αυτό τον κόσμο, ώστε παρόλο που μετράω πράγματα, πλένω τα χέρια μου, κλειδώνω την πόρτα, ελέγχω και αγγίζω πράγματα κατ' επανάληψη, φαντάζω τέρας ψυχικής υγείας συγκριτικά. Η τρέλα που κουβαλάει ο Τζάρεντ είναι απείρως πιο παλαβή από τη δική μου, αν και δε νομίζω ότι τον κρατάει ξύπνιο τα βράδια, παρότι, αν τον κρατούσε ξύπνιο, όλα θα ήταν ευκολότερα...

Κατάλαβες.

Κι αν δεν κατάλαβες, καλύτερα για σένα.

«Υπάρχει ένα λιοντάρι του βουνού εκεί έξω» λέει ο Τζάρεντ κοιτάζοντας έξω από το παράθυρό του.

Αναστενάζω. «Πάντα υπάρχει ένα λιοντάρι του βουνού εκεί έξω...»